

Arrest

nr. 138 095 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Parwan. U behoort tot de etnische groep der Hazaras.

Toen u nog klein was, verhuisde uw familie naar Kaboel.

Uit vrees voor de moedjaheddincommandanten X en X, met wie uw familie in een vete is verwickeld, ontvluchtte u in 2004 Afghanistan en vroeg u op 8 maart 2005 in België asiel aan.

Op 15 januari 2007 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat u instelde voor de Vaste Beroepscommissie (VBC) werd op 27 april 2007 verworpen.

U keerde niet naar Afghanistan terug, maar diende op 4 september 2007 een tweede asielaanvraag in. In uw tweede asielaanvraag herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette en legde u een foto neer.

Op 19 september 2007 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken uw tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

U keerde andermaal niet naar Afghanistan terug maar u verklaarde zich op 3 oktober 2014 voor een derde maal vluchteling.

In uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw vrees voor Haji Morad en Haji Malik.

U voegt eraan toe dat uw zus omwille van de problemen het land recent heeft verlaten.

Daarnaast werpt u op dat u bij terugkeer naar Afghanistan eveneens een vrees heeft vanwege de Taliban omdat u behoort tot de sjiiitische Hazara gemeenschap.

Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legt u neer: vier uitgeknipte foto's van u, een medisch attest en een schrijven van uw advocaat.

In het schrijven van uw advocaat stelt u omwille van de amputatie van een van uw benen te behoren tot de sociale groep van kwetsbare personen die geen menswaardig bestaan kan uitbouwen in Afghanistan, beweert u gediscrimineerd te worden omwille van uw etnie, verstoken te blijven van toegang tot de nodige medische zorgen en verwijst u naar uw lot als Afghaan die lang in het buitenland heeft verbleven.

Daarnaast kaart u de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanvraag hebt uiteengezet, met name dat u vervolging vreest vanwege de commandanten Haji Morad en Haji Malik, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Deze motieven werden door de Vaste Beroepscommissie bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt en eraan toevoegt dat uw zus omwille van de problemen vluchtte, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen.

Wat betreft uw nieuw aangebrachte vrees omwille van uw behoren tot de etnische groep van de sjiiitische Hazara's dient er opgemerkt te worden dat, zoals u aanhaalt in de brief van uw advocaat, de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat leden van etnische minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie.

U verwijst evenwel louter in algemene termen naar uw etniciteit zonder uw nood aan bescherming aan te tonen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Van de neergelegde uitgeknipte foto's toont er een u voor de amputatie van uw been terwijl de andere foto's van nadien dateren.

U legt deze foto's neer om aan te tonen dat u de amputatie onderging na uw repatriëring van Iran naar Afghanistan.

Uit de foto's kan evenwel geen informatie onttrokken worden over de omstandigheden van de amputatie, waardoor deze foto's het geloof in uw asielmotieven niet kunnen herstellen.

In deze dient overigens nogmaals verwezen te worden naar het arrest van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, waarin gesteld werd dat er ernstig moet getwijfeld worden aan uw verklaringen betreffende het schietincident ten gevolge waarvan uw been diende te worden geamputeerd en waarin

tevens werd aangehaald dat uw verklaringen over het 'wanneer en waar' van deze amputatie op verschillende punten haaks op elkaar staan.

Daarnaast haalt u eveneens aan dat u in Afghanistan geen menswaardig bestaan kan uitbouwen omwille van uw fysieke en mentale aandoeningen, omdat u geen toegang heeft tot de nodige medische zorgen in Afghanistan en omdat u in Pakistan, België en Iran heeft verbleven.

Naast het aanvragen van de subsidiaire bescherming omwille van deze redenen, haalt u deze elementen ook aan om te betogen dat u behoort tot de sociale groep van kwetsbare mensen voor wie Afghanistan gevaarlijk is.

Uw argumentatie dat u op basis van uw verklaarde kwetsbaarheid voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, onderbouwt u allerminst. Zo toont u niet aan dat u in een kwetsbare situatie terecht zou komen in Afghanistan.

Uit de beoordeling van het CGVS en de VBC dat uw asielrelaas bedrieglijk is, volgt dat ook aan de gebeurtenissen die u kadert in uw asielrelaas, met name het overlijden van uw vader en uw vrouw en het vertrek van uw zus, geen geloof kan worden gehecht.

Er moet derhalve aangenomen worden dat u in Kabul beschikt over een familiaal netwerk waarop u kan steunen, en dat u ook zoals voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw in de winkel van uw vader aan de slag kan gaan.

Uw bewering dat u omwille van uw verblijf in het buitenland en uw beperktere mobiliteit geen menswaardig leven kan uitbouwen in Kabul toont u gezien het familiaal netwerk waarover u aldaar beschikt, niet aan.

Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit de brief van uw advocaat blijkt dat u een dergelijke procedure heeft aangespannen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor de volledigheid dient erop gewezen dat het posttraumatisch stresssyndroom waarover u in de brief van uw advocaat spreekt niet kan teruggevonden worden in het medisch attest waaraan het zou zijn ontleend. Het medisch attest geeft naast een overzicht van uw medische aandoeningen ook een korte versie van uw asielrelaas weer.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen.

Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's.

Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Er dient immers opgemerkt dat de loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, geenszins volstaat om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kabul van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 december 2014 (zie p. 3) in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1,12° 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van het vertrouwensbeginsel, de schending van de materiële

motiveringsplicht, de schending van artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4, eerste lid van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een tweede middel (zie p. 11) voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel, de schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker vraagt hem op te roepen "*teneinde gehoord te worden*".

Hij vraagt aan de Raad (zie p. 17) de beslissing van de commissaris-generaal te "*vernietigen en het dossier terug te zenden naar het CGVS, opdat er een onderzoek kan gedaan worden naar de vrees voor vervolging in hoofde van vluchtelingen die jaren geleden het land hebben verlaten en die bovendien ernstig ziek én gehandicapt zijn*".

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 18) voegt verzoeker "*Attest FOD Sociale Zekerheid*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 20 november 2014 door de commissaris-generaal in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag herhaalt verzoeker zijn vrees voor de moedjahedincommandanten H.M. en H. Ma., stelt hij dat zijn zus omwille van deze problemen het land recent verlaten heeft en verklaart hij de taliban te vrezen omwille van zijn behoren tot de sjjiitische Hazara-gemeenschap.

Hij legde de volgende documenten neer: vier uitgeknipte foto's van verzoeker, een medisch attest van 24 september 2014 en een schrijven van zijn advocaat van 29 september 2014.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een "*Attest FOD Sociale Zekerheid*".

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn huidige asielaanvraag aanvoert een kwetsbaar persoon te zijn (zie schrijven advocaat van 29 september 2014, p. 7), gelet op zijn *“ernstige medische problemen”* (zie schrijven advocaat, p. 6) en zijn risicoprofiel *“als ernstig gehandicapte man”* (zie schrijven advocaat, p. 4, 7).

Hij meent dat hij *“geen menswaardig leven”* kan uitbouwen door zijn problematische gezondheid (zie schrijven advocaat, p. 7) en dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem *“een onmenselijke behandeling”* zou betekenen (zie schrijven advocaat, p. 6).

Hij vraagt dat de commissaris-generaal beroep zou doen *“op de psyadviescel van het CGVS teneinde advies in te winnen, aan de hand van een individueel onderzoek, omtrent de mentale en psychische toestand van de asielzoeker”* (zie schrijven advocaat, p. 8).

Verzoeker zelf verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn gezondheidstoestand: *“Ik heb heel veel stress, ik kan niet slapen en gebruik medicamenten. Ik heb rugpijn en een tijdje geleden, een paar maanden geleden, is mijn linkerarm verlamd geraakt. Ik kon die niet bewegen. Ik lag toen drie weken of zo in het ziekenhuis”* (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 24 oktober 2014, vraag 19). Hij gaf tijdens het verhoor aan dat hij zijn medicijnen vergeten was en dat *“Die vragen die u stelt, dat is zeer moeilijk te beantwoorden voor mij. Naar gegevens en zo”* (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 19). Hij vertelde tevens dat hij onder behandeling is voor zijn fysieke problemen, alsook voor zijn psychische problemen (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 19).

Het neergelegde medische attest van 24 september 2014 stelt dienaangaande: *“Mr K. se plaint régulièrement de douleurs à l'extrémité du moignon de la jambe amputée, qui est très sensible à cause d'un névrome qui s'est développé à cet endroit. Il marche avec une prothèse et une béquille mais est limité dans ses déplacements. (suivi au centre de traumatologie et de réadaptation-CTR).*

Le patient souffre aussi de douleurs orthopédiques invalidantes au niveau lombaire et au niveau dorsal. Il est suivi très régulièrement en revalidation par le kinésithérapeute mr. Anteunnissens.

Le patient souffre de solitude extrême et est en proie à des angoisses récurrentes, des insomnies et des troubles du comportement alimentaire avec perturbations digestives et une consommation régulière d'alcool fort. Il consulte un psychiatre à l'hôpital Brugmann pour une forte dépression nerveuse anxiogène avec idéation suicidaire.

En juin 2014, mr. K. a subi un double accident cérébral vasculaire, d'origine ischémique, qui lui a occasionné des troubles de la motricité des membres supérieurs et de la fonction cognitive (mémoire, concentration, Il est suivi par un neurologue à l'hôpital Brugmann. Depuis il est très fatigué et accomplit ses démarches quotidiennes, administratives et autres avec encore plus de difficultés. Il poursuit néanmoins ses cours d'alphabétisation avec beaucoup de courage.

Le patient souffre également de douleurs abdominales récurrentes, d'hémorroïdes invalidants pour lesquels il a subi une cure, de problème d'hyperlipidémie mixte.

Il vient en consultation chez moi (son médecin traitant) environ 1x par mois. Je lui prescris son traitement qui comporte des antalgiques, des anti-dépresseurs, des médicaments pour la prévention cardio-vasculaire et depuis peu des médicaments neurologiques.

La situation médicale complexe de mr. K., mais aussi sa situation de grande précarité sociale, familiale, économique et culturelle font de lui une personne très fragilisée. Il a besoin des soins médicaux et d'un entourage attentif.”

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing van 20 november 2014 aangaande verzoekers gezondheidstoestand het volgende: *“Uw argumentatie dat u op basis van uw verklaarde kwetsbaarheid voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, onderbouwt u allerminst.*

Zo toont u niet aan dat u in een kwetsbare situatie terecht zou komen in Afghanistan.

Uit de beoordeling van het CGVS en de VBC dat uw asielrelaas bedrieglijk is, volgt dat ook aan de gebeurtenissen die u kadert in uw asielrelaas, met name het overlijden van uw vader en uw vrouw en het vertrek van uw zus, geen geloof kan worden gehecht.

Er moet derhalve aangenomen worden dat u in Kabul beschikt over een familiaal netwerk waarop u kan steunen, en dat u ook zoals voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw in de winkel van uw vader aan de slag kan gaan.

Uw bewering dat u omwille van uw verblijf in het buitenland en uw beperktere mobiliteit geen menswaardig leven kan uitbouwen in Kabul toont u gezien het familiaal netwerk waarover u aldaar beschikt niet aan."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij in juni 2014 twee herseninfarcten onderging (*"qui lui a occasionné des troubles de la motricité des membres supérieurs et de la fonction cognitive (mémoire, concentration, ...)"*) (zie het verzoekschrift, p. 4-6), dat hij nog verschillende andere medische problemen heeft (zie p. 4), dat de informatie aangaande het voorgehouden familiaal netwerk dateert van het jaar 2005 (zie p. 4), dat hij volhoudt dat al zijn familieleden behalve zijn zus gestorven zijn (zie p. 4), dat zijn zus recentelijk naar Iran verhuisd is (zie p. 4), dat het vrij zeker is dat de winkel van verzoekers vader niet meer bestaat (zie p. 5), dat zijn vader -mocht hij nog leven, wat volgens verzoeker *"nogal onwaarschijnlijk"* is- al vrij oud zou zijn (zie p. 5), dat verzoekers intellectuele en psychische capaciteiten beperkt zijn en dat hij als gevolg van voornoemde hersenbloedingen aan cognitieve problemen lijdt (zie p. 5).

Verzoeker is bijgevolg van oordeel dat hij duidelijk niet in een winkel kan werken (zie p. 5).

Hij haalt in zijn verzoekschrift de artikelen 1, 12° en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet aan, alsook artikel 4, lid 3 en 4 en artikel 20, lid 3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid.

Hij wijst op het voorgelegde medisch attest en geeft aan dat hij na zijn dubbele hersenbloeding, niet langer normaal kan functioneren, dat hij slechts weinig mobiel is gelet op zijn amputatie en rugproblemen, dat de twee hersenbloedingen in juni 2014 zijn beperkingen ernstig hebben doen toenemen en dat hierdoor zijn armen verlamd zijn geraakt en dat verzoeker tevens lijdt *"aan ernstige angstproblemen en suicidale ideaties en gedragsproblemen als gevolg van ernstige depressie"* (zie p. 8). Hij benadrukt verder dat hij *"reeds in 2010 door de FOD Sociale zekerheid erkend (werd) als gehandicapt"* (zie p. 8).

Verzoeker verwijst vervolgens naar arresten van de Raad van 31 mei 2013, 20 februari 2013, 13 juli 2011 en 30 oktober 2012, aangaande medische attesten.

Volgens verzoeker is het (zie p. 10) *"niet zorgvuldig het uitgebreid medisch attest van dr. H. naast zich neer te leggen en in algemene bewoordingen te stellen dat verzoeker niet in concreto aantoonbaar te zijn"*, gezien *"het attest zeer omstandig (is) en getuigt van duidelijke psychische, motorische en cognitieve problemen, die verzoeker zwaar invalidiseren"*.

Verzoeker citeert uit een rapport dd. november/december 2009 van *"Afghanistan Independent Human Rights Commission"* (zie p. 10): *"Persons with disabilities are among the most vulnerable segments of population and the government has taken no measures to enable their full participation in society and to ensure their access to social and educational services."*

Due to the lack of public awareness about the concept of disability, persons with disabilities are often perceived as a family and societal burden and are humiliated and discriminated against. (...) Approximately 70% of persons with disabilities aged over 15 are jobless. Disability has had a direct and strong correlation with the rising trend of unemployment."

Verzoeker besluit dat (zie p. 11): *"Moest Uw Raad echter de mening zijn toegedaan dat op grond van huidig dossier (kort interview zonder rekening te houden met de cognitieve problemen van verzoeker en administratief dossier betreffende de algemene situatie in Afghanistan voor alle asielzoekers) Uw Raad niet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten stellen, kan nagaan of verzoeker internationale bescherming nodig heeft, verzoekt deze laatste dat de bestreden beslissing zou worden vernietigd opdat de tegenpartij zou onderzoeken in hoeverre verzoeker terug kan naar Afghanistan zonder risico's te lopen op vervolging en/of ernstige schade"* (sic).

De Raad stelt vast dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten van de Belgische FOD Sociale Zekerheid, blijkt dat verzoeker voldoet aan de volgende medische criteria: *"vermindering van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen"* (van 01/10/2009 en voor onbepaalde duur), *"vermindering van de zelfredzaamheid met 08 punten"* (van 01/10/2009 en voor onbepaalde duur) en *"lijden aan een blijvende invaliditeit die rechtstreeks toe te schrijven is aan de onderste ledenmaten en ten minste 50% bedraagt"* (van 01/10/2009 en voor onbepaalde duur).

Gelet op de inhoud van het voorgelegde medisch attest van 24 september 2014 en verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 oktober 2014, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal om te voldoen aan de zorgvuldigheidsplicht, verzoeker minstens de kans had moeten geven om zijn kwetsbare profiel, de huidige omstandigheden die zijn (familiaal) netwerk en (werk)situatie in Kabul omkaderen en het voornoemde medisch attest toe te lichten, desgevallend een psycholoog van de psy-adviescel had kunnen aanstellen die verzoekers psychische gezondheid kon beoordelen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet slechts een *prima facie* beoordeling van de bewijskracht van de aangebrachte nieuwe elementen toelaat.

De Raad is van oordeel dat *in casu* een dergelijke *prima facie* beoordeling niet kan leiden tot het besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

De argumentatie in de bestreden beslissing dat uit de beoordeling inzake verzoekers eerdere asielaanvragen gebleken is dat zijn asielrelaas bedrieglijk is en bijgevolg ook aan het overlijden van zijn vader en zijn vrouw en het vertrek van zijn zus, geen geloof kan worden gehecht, waardoor wordt aangenomen dat verzoeker in Kabul beschikt over een familiaal netwerk waarop hij kan steunen en dat hij ook zoals voor zijn vertrek uit Afghanistan opnieuw in de winkel van zijn vader aan de slag kan gaan, houdt immers geenszins rekening met verzoekers verslechterde gezondheidstoestand (zoals geattesteerd door dr. H.), noch met het feit dat de omstandigheden die zijn familiaal netwerk en het werk in de winkel van zijn vader omkaderen -waarnaar de commissaris-generaal verwijst en waarover verzoeker voor het laatst op 16 augustus 2006 ondervraagd werd- eind 2014 gewijzigd kunnen zijn.

Bovendien maakt het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de FOD Sociale Zekerheid melding van "*vermindering van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen*", "*vermindering van de zelfredzaamheid met 08 punten*" en "*lijden aan een blijvende invaliditeit die rechtstreeks toe te schrijven is aan de onderste ledenmaten en ten minste 50% bedraagt*", waardoor eveneens vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de veronderstelling dat verzoeker in Afghanistan opnieuw in de winkel van zijn vader aan de slag kan gaan.

De Raad is van oordeel dat verder onderzoek bijgevolg noodzakelijk is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 november 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE